

**Ομιλία του Έντιμου Υπουργού Παιδείας κ.
Στέλιου Κατσέλλη στα Εγκαίνια Έκθεσης
Δασκάλων-Ζωγράφων Πνευματική Στέγη,
28.1.83, 7 μ.μ.**

Είναι μια ευχάριστη διαπίστωση ότι στον τόπο μας παρουσιάζεται ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον για τις καλές τέχνες. Τόσο ο αριθμός των εκθέσεων ή άλλων καλλιτεχνικών εκδηλώσεων μεγαλώνει, όσο κι ο αριθμός εκείνων που παίρνουν μέρος σ' αυτές. Συχνά, άνθρωποι χωρίς καμιά ειδική εκπαίδευση, παρουσιάζονται όχι απλοί θεατές ή παθητικοί δέκτες, αλλά δημιουργοί. Απ' αυτήν ακριβώς την κατηγορία δεν μπορούσαν να λείψουν οι δασκάλοι μας, ένα από τα πιο ζωντανά και καλλιεργημένα τμήματα του λαού μας.

Τούτο φανερώνει από τη μια το πολιτιστικό μας επίπεδο, κι από την άλλη δείχνει πως ο λαός μας έχει δυναμισμό αξιοθαύμαστο και φρόνημα ψηλό, μ' όλο το δράμα και τη δυστυχία που του προκάλεσε το διπλό έγκλημα του πραξικοπήματος και της εισβολής. Μέσα από τη στάχτη και τον πόνο κατάφερε ο λαός μας να ορθώσει το ανάστημά του, ν' αντιμετωπίσει τη σκληρή πραγματικότητα και να μετουσιώσει τις πικρές εμπειρίες σε καλλιτεχνική έκφραση και αφετηρία για επιβίωση.

Μ' αυτό το πνεύμα αντικρύζουμε και τη σημερινή έκθεση των δασκάλων-καλλιτεχνών και συγχαίρουμε την ΠΟΕΔ και την Καλλιτεχνική της Επιτροπή που έχουν καθιερώσει την έκθεση αυτή σαν ετήσιο θεσμό με την ευκαιρία της Γιορτής των Γραμμάτων, όπως επίσης και το Συμβούλιο της Πνευματικής Στέγης που συνεργάζεται πάντα στην οργάνωσή της.

Με την Έκθεση αυτή δίνεται η ευκαιρία στο κοινό μας να γνωρίσει κι αυτή τη πτυχή της προσφοράς του δασκάλου μας. Παράλληλα δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να ενθαρρυνθούν οι ίδιοι οι δάσκαλοι να ασχοληθούν δημιουργικά με την τέχνη, μια και τους προσφέρεται η δυνατότητα να παρουσιάσουν τη δουλειά τους και να μεταδώσουν στο κοινό τις συγκινήσεις τους, τις ανησυχίες ή τα όνειρά τους. Γιατί χωρίς διάλογο και επαφή του δημιουργού με το κοινό, τέχνη δεν μπορεί να υπάρξει.

Στην έκθεση που απόψε εγκαινιάζουμε αντιπροσωπεύονται 24 δάσκαλοι-καλλιτέχνες απ' όλη την Κύπρο με 43 έργα ζωγραφικής ή σχε-

δίου, και 15 έργα κεραμικής. Χωρίς να έχω πρόθεση να καταπιαστώ λεπτομερειακά με την έκθεση, άλλωστε είμαστε εδώ όχι για να μιλούμε γι' αυτή, αλλά να τη δούμε και να τη χαρούμε, θα 'θελα απλώς να τονίσω την εντύπωση που προκαλεί με το ψηλό επίπεδο και την ποικιλία των θεμάτων της.

Όπως είναι φυσικό σε μια ομαδική έκθεση παρουσιάζεται μια ανομοιομορφία στις τεχνολογίες που ακολουθούν οι διάφοροι καλλιτέχνες, σαν αποτέλεσμα της διαφορετικής παιδείας και ιδιοσυγκρασίας του καθενός. Χωρίς να ξεχνούμε πως οι δάσκαλοι-καλλιτέχνες είναι βασικά αυτοδίδακτοι, το γεγονός παραμένει ότι πολλά από τα έργα που εκτίθενται εδώ δεν υστερούν από τη δουλειά καλλιτεχνών με ειδικές σπουδές σε σχολές του εξωτερικού.

Τα θέματα τους κινούνται σ' ένα ευρύ φάσμα που αρχίζει από τις μήμες για τα άγια χρώματα μας, που μας καρτερούν στενάζοντας κάτω από τη μπότα του Αττίλα, μέχρι τα πιο οικεία και τα καθημερινά.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι συναντιούνται σ' αυτή την έκθεση δημιουργοί που διαφέρουν πολύ στην ηλικία.

Κοντά στους νεαρούς οι ώριμοι, και πλάϊ σ' αυτούς κι ένας συνταξιούχος. Και δεν αντέχω στον πειρασμό να μη αναφερθώ ονομαστικά στον τελευταίο - άλλωστε συνεχίζουμε και φέτος το έτος για τα γηρατεία. Πρόκειται για τον κ. Γιάγκο Κωνσταντινίδη, που αξιοποιεί με τον καλύτερο τρόπο το χρόνο που του προσφέρει η αφυπηρέτηση, και μας δίνει με αξιοθαύμαστη επιτυχία τον κόσμο του χτες, όπως τον έζησε και τον θυμάται ο ίδιος - τους απαλότες στους μύλους της Κυθρέας, τη Λευκωσία του 1930 και τις γούρνες του Ακρωτηριού. Γοητευτικές οι περιγραφικές λεζάντες, που σου θυμίζουν την προσέγγιση και το πνεύμα του Παναγιώτη Ζωγράφου και του Μακρυγιάννη.

Τελειώνοντας θα 'θελα να συγχαρώ όλους τους εκθέτες και να τους ευχηθώ υγεία και δύναμη ώστε εργαζόμενοι με τον ίδιο ζήλο να μας δίνουν ολοένα μεγαλύτερες επιτυχίες τους.